

Mối Tình Đầu - Đông Sơ

Contents

Mối Tình Đầu - Đông Sơ	1
1. Đông Sơ - Chương 1	1
2. Đông Sơ - Chương 2	2
3. Đông Sơ - Chương 3	3
4. Đông Sơ - Chương 4	5
5. Đông Sơ - Chương 5	7
6. Đông Sơ - Chương 6	8

Mối Tình Đầu - Đông Sơ

Giới thiệu

Thể loại: Thanh mai trúc mã, thanh xuân vườn trường. Edit: SaBia: LynnNội dung câu chuyện nhẹ nhàng, cực cực kỳ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau-dong-su>

1. Đông Sơ - Chương 1

Edit: Sa

Trên thế giới này có loại sinh vật là Lô Cách và Thượng Cửu Cửu, ngoài ra còn có loại sinh vật được gọi là những người khác.

Tôi là Thượng Cửu Cửu, Lô Cách là trúc mã ở đối diện nhà tôi.

Từ nhỏ, tôi đã mang theo lòng ngưỡng mộ mà đi gây họa cùng Lô Cách. Còn nhớ chuyện điên khùng nhất là Lô Cách nói muốn biết cảm giác bay lượn trên không trung là như thế nào, tôi đã không chút do dự cùng cậu ấy lên tầng thượng của khu chung cư – tức tầng 15 – để bay. May mắn là lúc chuẩn bị cất cánh thì bị ba mẹ hai nhà phát hiện. Sau đó, tôi bị cấm túc một tuần.

Đó chính là kiểu sùng bái mù quáng mà người ta thường nói, mãi cho đến năm lớp 7 mới thuyên giảm. Vào một năm nào đó, Lô Cách đột nhiên mê mẩn trượt patin, sáng Chủ nhật hàng tuần đều dậy sớm ra quảng trường luyện tập. Nhưng vì quá sớm, cậu ấy thấy ở quảng trường rất vắng vẻ. Kết quả là cậu ấy dùng hết các thủ đoạn “táng tận lương tâm” nhằm lôi tôi đi tập cùng.

“Thượng Cửu Cửu, tớ sẽ không bao giờ... cho cậu mượn vở bài tập nữa.”

“Thượng Cửu Cửu, cậu cuộn người trong chăn trông cứ như con chuột hamster của tớ vậy.”

“Thượng Cửu Cửu, tớ thổi kèn sona rất hay đúng không? Có muốn nghe thêm lần nữa không?”

...

Đối với Thượng Cửu Cửu, trên đời này trừ người thân ra, chỉ có hai thứ quan trọng, một là Lô Cách, hai là ngủ. Nhưng khi hai điều ấy xảy ra cùng lúc, Lô Cách bỗng nhiên trở nên bé như hạt bụi. Mà tôi lại không thể phản kháng chính sách tàn bạo của cậu ấy, nên dù trong lòng chửi rủa mười triệu lần nhưng vẫn lê tấm thân mơ màng đi đón bình minh với cậu ấy.

Hậu quả của chuyện này là tôi cực kỳ có ác cảm với môn trượt patin. Mặt khác, chuyện này đã khiến tôi quyết định không thích Lô Cách nữa.

Đứng trước giấc ngủ, tình yêu chẳng là gì cả!

Lô Cách không hề biết những chuyện này. Bởi vì tôi không nói gì hết.

2. Đông Sư - Chương 2

Edit:Sa

Sau đó, vào năm lớp 8, Lâm Vị Nhiên xuất hiện. Cậu ấy cứ như bước ra từ truyện tranh.

Ngày khai trường, tôi chán muốn chết ngồi ở bàn cuối cùng nhìn mọi người cười cười nói nói. Sau đó, tựa như có thần giao cách cảm, tôi quay đầu, nhìn thấy Lâm Vị Nhiên được bao phủ bởi ánh mặt trời đi vào phòng học. Trong khoảnh khắc đó, tôi cứ ngỡ đằng sau cậu ấy có một đôi cánh.

Lần đầu tiên trong đời, tôi biết cảm giác đất trời xoay chuyển.

Trong suốt một tiếng sau đó, tôi lượn xung quanh bên cạnh cậu ấy vì muốn cậu ấy chú ý đến mình, nhưng cậu ấy chỉ luôn cúi đầu đọc sách, đến cả mí mắt cũng chẳng thêm chớp. Tôi hơi chán nản, nhưng không muốn chịu thua, tôi nghĩ cậu ấy chính là thử thách lớn nhất của đời tôi.

Vào giờ phút ấy, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Tương Cầm và Trục Thụ.

(Tương Cầm và Trục Thụ là hai nhân vật chính trong bộ phim thần tượng nổi tiếng của Đài Loan “Thơ ngây”, được chuyển thể từ bộ truyện tranh nổi tiếng “Itazura na Kiss” của Nhật Bản. Trong phim, nữ chính Tương Cầm rất vất vả để theo đuổi Trục Thụ)

Lô Cách từng khen tôi: “Thượng Cửu Cửu, ưu điểm duy nhất của cậu là không biết xấu hổ.”

Vì thế, Thượng Cửu Cửu không biết xấu hổ bắt đầu theo đuổi mãnh liệt Lâm Vị Nhiên.

Hàng ngày, vào buổi sáng, tôi đứng dưới ánh nắng đưa hộp sữa tươi cho Lâm Vị Nhiên, cười nói vui vẻ: “Lâm Vị Nhiên, chúc cậu buổi sáng tốt lành.” Buổi trưa, tôi sẽ giả vờ trùng hợp đi ngang qua bàn cậu ấy, nói: “Khéo quá, Lâm Vị Nhiên, tớ ngồi ăn cùng cậu nhé?” Buổi tối, tôi nhanh chóng thu dọn sách vở chạy đến trước mặt cậu ấy, nói: “Lâm Vị Nhiên, hình như chúng ta cùng đường, về chung đi.”

Nhưng bạn học Lâm Vị Nhiên ngoài mấy câu “Không được”, “Không cần” ra thì hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của tôi.

Những bạn học khác có phản ứng tương đối tích cực, hàng ngày nhìn Lâm Vị Nhiên từ chối tôi đều cảm thấy hết sức vui vẻ, hết sức khoái trá.

Tuy vậy, tôi vẫn không biết mệt là gì, luôn duy trì trăm phần trăm nhiệt tình. Chỉ có một lần, Lô Cách mang theo vẻ mặt trầm tĩnh hỏi tôi: “Thượng Cửu Cửu này, Lâm Vị Nhiên có gì tốt?”

Tôi cười vô tư: “Cậu ấy đẹp trai!” Nhưng sau khi nói xong, sự phấn khích của tôi bỗng trôi đi đâu mất. Đúng thế, cậu ấy rất đẹp trai, nhưng ngoài điều đó ra thì còn có gì?

Nhưng chỉ ba giây sau, tôi nghĩ thầm: Đẹp trai là đủ rồi! Vì thế, tôi lại có động lực, tiếp tục kiên trì áp bản mặt nóng của mình vào cái mông lạnh của Lâm Vị Nhiên.

Cứ thế hai tháng, đại khái là bạn học Lâm Vị Nhiên đã chạm tới giới hạn chịu đựng, vì thế khi tôi thực hiện lịch trình hàng ngày là đưa sữa cho cậu ấy, cậu ấy đã giật lấy hộp sữa trong tay tôi rồi ném vào thùng rác. Hộp sữa va vào thành thùng rác, “bịch” một tiếng, chất lỏng màu trắng văng tung tóe. Tôi còn cảm thấy bắp chân hơi lạnh vì dính sữa.

“Thượng Cửu Cửu, đừng làm phiền tôi nữa!”

Mọi người xung quanh nhất thời im bật. Tôi đã quen với thái độ lạnh lùng của cậu ấy nên lúc này rất sửng sốt, đại não hoàn toàn trống rỗng. Tôi nghĩ cần phải làm gì đó để làm dịu bầu không khí, nhưng trước khi tôi kịp làm gì, Lô Cách bỗng nhiên xuất hiện, đẩy Lâm Vị Nhiên ra, quát: “Cậu có bệnh à?”

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy mấy từ như “tư thế oai hùng” không đủ để miêu tả Lô Cách. Lô Cách như mặc áo giáp, đằng sau là thiên quân vạn mã. Ở nơi nào đó tận đáy lòng, một cảm giác quen thuộc ủa về trong tôi.

Lần đầu tiên trong đời, tôi biết thế nào là tim đập thành thịch, thình thịch.

Trong khi tôi vô cùng sùng bái Lô Cách, cậu ấy kéo tay tôi, “Đi thôi.”

Tôi nghĩ, đây chính là khoảnh khắc bỏ đi phóng khoáng trong truyền thuyết.

Nhưng khi chúng tôi đi tới cửa phòng học, tiếng chuông vang lên, chủ nhiệm lớp mang theo cái bụng bia chặn ở cửa, sắc mặt đen sì: “Lô Cách, Thượng Cửu Cửu, lại định gây chuyện à? Mau vào lớp cho tôi!”

Chúng tôi bĩ môi, len người qua cửa, ai về chỗ nấy, thế là một cuộc tình vang dội chưa kịp bắt đầu đã bị bóp chết.

Khi đi học, tôi cứ như lạc vào cõi thần tiên, gục đầu xuống bàn, mặc cho ánh nắng xuyên qua những tán cây hắt lên người mình, gió mơn man thổi, làm cho khóe miệng của tôi khẽ nâng lên.

Tôi nghĩ, đời này tôi chỉ có thể thích Lô Cách.

Nhiều năm sau này, khi nghĩ về Lâm Vị Nhiên, tôi nghĩ sự xuất hiện của cậu ấy không có ý nghĩa đặc biệt nào cả, chẳng qua chỉ làm mãi đến tận sau này, tôi mới có can đảm đối mặt với tình cảm của mình dành cho Lô Cách.

Bởi vì, sau chuyện của Lâm Vị Nhiên, tôi không còn can đảm phơi bày tình cảm của mình nữa. Tôi nghĩ con trai sẽ ghét con gái mặt dày quần lầy cậu ta.

Tôi rất hèn nhát, không dám dùng tình cảm thân thiết nhiều năm của chúng tôi để đổi lấy một tình yêu hư vô. Cuộc đời tôi có thể lướt qua Lâm Vị Nhiên, nhưng không thể để mất Lô Cách, dù chỉ một giây.

Cứ như thế, công cuộc theo đuổi Lâm Vị Nhiên được đặt một dấu chấm hết, cuộc sống của tôi trở lại trạng thái lúc trước: một ngày ba bữa, lên lớp ngủ gục, đối phó thi cử, và thích Lô Cách.

3. Đông Sư - Chương 3

Edt: Sa

Thời gian như chó chạy ngoài đồng, trong lúc lơ đãng, thời gian học cấp ba đã trôi qua một nửa.

Vào một buổi sáng, nhìn lịch treo tường, tôi giật mình nhớ tới cuộc thi cuối kỳ sắp diễn ra, thi xong sẽ đón năm mới, sau đó bắt đầu bước vào giai đoạn học hành mất ăn mất ngủ.

Từ hôm đó, trong suốt mấy tuần liền, tôi sống không bằng chết.

Hôm nay sẽ bắt đầu thi, tối qua học khuya nên lúc ăn sáng, tôi mang đôi mắt thâm quầng ngáp không ngừng. Mẹ tôi ngồi bên cạnh hả hê: “Ai bảo ngày thường không chịu học, đáng đời!”

Từ lâu tôi đã nghi ngờ mình không phải con ruột của bà, qua chuyện này thì tôi càng khẳng định điều đó, đợi khi nào có tiền, tôi nhất định sẽ lên lấy tóc của bà để giám định quan hệ huyết thống. Tôi ai oán nhìn mẹ một cái rồi ngậm cái bánh bao đi ra cửa. Vừa mở cửa đã thấy Lô Cách dựa lưng vào tường ở hành lang chơi trò chơi trên điện thoại. Nghe tiếng mở cửa, cậu ấy ngẩng đầu nhìn tôi, cau mày: “Ban ngày ban mặt mà quỷ môn quan cũng mở nữa.”

Tôi ai oán liếc cậu ấy một cái, tiếp tục ngậm bánh bao xuống lầu.

Đứng trước chiếc xe đạp, tôi dựa xe, xoay người ra vẻ đáng thương nhìn Lô Cách, giọng cầu khẩn: “Cách Cách à, hôm nay cậu có muốn chở tớ đến trường không?”

Ánh mắt của Lô Cách rất lạnh lùng: “Mơ đi!” rồi quyết đoán quay đầu dắt xe.

Tôi kéo tay cậu ấy, tiếp tục cầu khẩn: “Cách Cách thân mến ơi, cậu nhìn tớ xem, tớ sắp chết rồi đây này, cậu nhẫn tâm sao?”

Cậu ấy chỉ tay lên trán tôi, đẩy tôi ra, “Tớ rất nhẫn tâm.”

“Sao cậu có thể vô tình đến vậy! Hãy nghĩ đến tình cảm của chúng ta đi mà! Chúng ta đã quen nhau lâu đến thế mà...”

...

Mười phút sau.

Những tia nắng ban mai sưởi ấm hàng cây ngô đồng hai bên đường. Tôi ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời trong xanh qua những tán cây, những tia nắng loang lổ hắt lên người, ấm áp.

Nhưng...

“Thượng Cửu Cửu, cậu có thể đạp nhanh lên một chút không? Không kịp mua đồ ăn sáng rồi đấy!” Lô Cách ngồi ở yên xe sau, dựa lưng vào lưng tôi.

Tôi ra sức đạp, trong lòng cũng ra sức mắng. Không phải tôi chỉ không cẩn thận làm ngã xe đạp trúng vào ngón chân của cậu ấy thôi sao, thế vì có gì lại yếu ớt như vậy? Đồ sứ cũng không mỏng manh đến thế!

Thấy tôi không nói gì, cậu ấy tiếp tục lải nhải: “Cậu đừng ầm ức, chân của tớ còn đau lắm đấy! Đau thế này chắc là bị rạn xương rồi, sợ rằng trong một tuần không thể đạp xe.”

Nội tâm của Thượng mẫu: “...”

Thấy tôi vẫn không nói gì, cậu ấy quyết định im lặng.

Sau đó, dọc đường chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù, và Thượng Cửu Cửu hì hục đạp xe.

Đến cổng trường, Lô Cách nhảy xuống xe, đột nhiên cười vô cùng dịu dàng, xoa đầu tôi, nói: “Ráng thi nhé!” Nói xong thì vừa đi vào trường vừa cười chào hỏi người khác.

Tôi sững sờ đứng yên tại chỗ, hồi lâu sau mới gào thét: “Lô Cách, cậu phải đi cất xe chứ!”

Thầy chủ nhiệm đứng ở cổng trường, tiếng gào to gấp đôi tiếng thét của tôi: “Thượng Cửu Cửu, ầm ĩ cái gì thế!”

Trong nháy mắt tôi liền im bật, sau đó yên lặng dắt xe vào nhà giữ xe.

Phòng thi vô cùng yên tĩnh, mọi người múa bút như gió, tôi hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn đề thi, nhất thời thể giới toàn một màu xám xịt. Tiền mừng tuổi năm nay coi như xong rồi.

Vì thế trong hai giờ sau đó, tôi vượt qua trọng tuyệt vọng.

Thi xong, Lô Cách đi ngang qua cửa sổ chỗ tôi ngồi, dừng lại hỏi: “Thi thế nào?”

Tôi mím môi cười một tiếng, giữ thẳng đầu, “Rất tốt.”

Cậu ấy cười cười, “Đừng vờ vịt nữa, trong giờ thi mà cậu cũng ngủ cho được.”

Tôi hoảng hốt: “Sao cậu biết? Chúng ta đâu có thi cùng phòng.”

Cậu ấy chỉ vào mặt tôi: “Vết hằn rõ thế kia mà.”

Tôi then quá hóa giận, đẩy tay cậu ấy ra: “Đi đi, đừng làm phiền tớ chuẩn bị cho môn thi tiếp theo. Môn vừa rồi tại tớ không học tốt thôi.”

Nhưng ở những môn thi sau, tôi càng lúc càng rơi vào tuyệt vọng.

Kết thúc môn thi cuối cùng, bạn cùng bàn Tề Sam sáp tới gần, hứng thú dâng trào nói: “Cuối cùng cũng được giải phóng! Tám Mươi Một, cậu đã có kế hoạch cho kỳ nghỉ đông chưa?”

(Tên của nữ chính là Thượng Cửu Cửu, Cửu là “chín”, có câu “Chín chín tám mươi một ngày” (là $9 \times 9 = 81$ ấy), nên Tề Sam gọi Cửu Cửu là Tám Mươi Một.)

Từng bài thi thối qua trong đầu, tôi uể oải nói: “Khó sống.”

Cậu ta hừ một tiếng, gõ đầu tôi, khiển trách: “Tám Mươi Một, cậu đừng bi quan như vậy, thi không tốt một lần cũng đâu có sao, hướng chỉ cậu thi không tốt là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa, cần gì phải ra vẻ bị đả kích như vậy. Cậu phải lạc quan đối mặt với khó khăn trong cuộc sống, với cả chuyện này cũng chỉ là khó khăn bình thường như cơm bữa. Nghe tớ nói nè, cậu phải...”

Thượng mỗ không nhin được nữa, đành cầm một cuốn từ điển Tiếng Anh ném tên đó.

Vì thế, Tề Sam qua đời, hưởng dương 17 tuổi.

Cứ nghĩ sẽ vui vẻ đón năm mới, nào ngờ mẹ già không những không tha mạng mà còn đeo thêm gông xiềng cho tôi. Ngày có kết quả thi, mẹ già chính thức tuyên bố: “Thượng Cửu Cửu, mày đừng mơ đến tiền mừng tuổi năm nay nữa. Ngoài ra, mẹ đã ghi danh cho mày một lớp luyện thi Tiếng Anh, học phí là tiền mừng tuổi năm sau của mày.”

Tôi ngẩng đầu 45 độ, nước mắt tuôn trào.

4. Đông Sư - Chương 4

Edit: Sa

Vì lớp luyện thi đại gian đại ác kia mà tôi còn chưa kịp cảm nhận kỳ nghỉ đông đã bị đồng hồ báo thức chết tiệt lôi dậy, sau đó mơ mơ màng màng ăn sáng, mơ mơ màng màng ngồi xe buýt.

Tới trung tâm luyện thi, trong khi đầu óc vẫn chưa kịp tỉnh táo thì đột nhiên phấn khởi vì thấy một bóng hình quen thuộc.

Tôi chạy tới túm lấy cặp sách của cậu ta, gọi to: “Tề Sam!”

Cậu ta giật mình, về mặt mơ hồ, sau khi thấy rõ là tôi thì lập tức mặt mày hớn hờ: “Tám Mươi Một, cậu cũng đến đây học thêm à?”

Tôi cũng mặt mày hớn hờ: “Cậu cũng thi không tốt à?”

Tề Sam vẫn mặt mày hớn hờ: “Không phải, tớ thi rất tốt, đứng thứ ba trong lớp, nhưng tớ vẫn muốn tiến bộ hơn.”

Không khí lạnh hắt đi, nụ cười của tôi đông cứng trên mặt. Cũng là đi học thêm, nhưng tôi chỉ muốn chui lên khỏi mặt đất thôi. Ôi cuộc đời! Khác biệt là đây!

Tình cảnh đã vốn thê lương nay lại như bị phủ thêm một lớp sương mù, sắc mặt của tôi đã đen càng thêm khó coi.

Nhưng xưa nay đầu óc của Tề Sam bị thiếu dây thần kinh tinh tế, hoàn toàn không nhận ra nỗi đau của tôi mà vẫn vui vẻ choàng vai bá cổ kéo tôi vào lớp.

Cũng may là có Tề Sam vô tâm hiền lành nên ba giờ đồng hồ không quá khô khan.

Sau buổi học, hai chúng tôi tay trong tay vào quán trà sữa, trong tiếng nhạc du dương, ai uống nước của người nấy, cùng nhau giết thời gian.

Trong lúc thư giãn, điện thoại trong túi rung lên, tôi lấy ra nhìn, là cuộc gọi của Lô Cách.

“A lô.”

“Mau về ăn cơm, chẳng phải nói hôm nay đến nhà tớ ăn cơm sao?” Giọng nói đầy vẻ biếng nhác và thiếu kiên nhẫn.

Tôi bĩu môi, “Tớ không về đâu, tớ ăn ở ngoài cùng Tề Sam rồi.”

“Tùy cậu.”

“...”

Cúp máy.

Tôi nổi giận, “Người đâu mà bất lịch sự thế không biết, người ta còn chưa nói xong!”

Tề Sam hí hửng sắp tới, hỏi: “Lô Cách hả?”

“Ừm.” Tôi vừa cất điện thoại vừa uống trà sữa.

Cậu ta cười tự mãn một tiếng, “Biết ngay mà! Mỗi lần ở bên nhau, hai người đều là kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau, chỉ cần liếc một cái là tớ nhìn ra ngay.” Nói xong lại giơ hai ngón tay cái về phía mình, ra dấu khoe khoang.

Yêu nhau lắm cắn nhau đau...

Trong nháy mắt, tôi phun ngụm trà sữa trong miệng ta, suýt thì chết vì sặc.

Cậu ta tiếp tục thông thả nói nhảm: “Tám Mười Một, cậu và Lô Cách không đơn thuần chỉ là hàng xóm. Thật ra thì,” cậu ta nheo mắt, chồm người tới gần, “Lô Cách vẫn luôn theo đuổi cậu đúng không?”

Lần này chỉ cần không khí cũng làm tôi chết vì sặc.

Tôi xoa đầu cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không ngờ đó nha. Tề Sam à, cậu có mắt nhìn tốt đấy! Rất tốt! Khả năng quan sát tuyệt vời!”

Cậu ta gãi đầu, cười xấu hổ, khiêm tốn: “Tớ cũng cảm thấy tớ rất lợi hại ở phương diện điều tra. Tất nhiên, chủ yếu là do Lô Cách đối xử với cậu quá tốt, quá dịu dàng, vượt quá giới hạn của bạn hàng xóm nên tớ mới nhận ra.”

“Cậu thôi đi, là Lô Cách đó! Từ “dịu dàng” có liên quan tới cậu ấy hả?”

Cậu ta gõ đầu tôi, “Tám Mười Một, cậu đúng là đồ ăn thịt kho tàu còn chê thịt dở! Từ tiểu học tớ đã quen hai người, cậu ấy đối xử tốt với cậu thế nào tớ đều thấy hết.”

(Ăn thịt kho tàu còn chê thịt dở: nghĩa là sướng mà không biết hưởng)

“Tớ nói cậu này...”

“Cậu đừng ngắt lời tớ, tớ phải sửa chữa cách nhìn nhận của cậu mới được, cậu phải nghe tớ nói...”

Suốt một giờ sau đó, Tề Sam mặc kệ vẻ mặt như bị táo bón của tôi, tự biên tự diễn, lấy tư cách là người ngoài cuộc sáng suốt chỉ ra Lô Cách và Thượng Cửu Cửu đã ân ân ái ái trong hơn mười năm qua như thế nào.

Nội tâm của Thượng Cửu Cửu: “...”

Lúc tạm biệt Tề Sam đã vào xế chiều. Ông mặt trời lặn luyến dừng lại ở cuối chân trời, xa xa là những rặng mây đỏ, lớp tuyết dưới đất cũng như bị nhuộm đỏ.

Đường phố yên tĩnh, tuyết đậu đầy cành, có thể thấy lấp ló những chiếc lá xanh. Không phải tất cả mọi thứ vào mùa đông đều tiêu điều, mà vẫn có những sinh mệnh đang lặng lẽ chờ mùa xuân đến.

Tôi rúc mặt vào khăn choàng cổ, thở ra khí trắng, bên tai vẫn vang vọng những lời nói của Tề Sam. Nhưng tôi không dám nghĩ nhiều, chỉ sợ trong một phút lơ đãng mà ảo tưởng, sau đó sẽ làm những việc khiến sau này phải hối hận.

Trong đầu tôi hiện lên ánh mắt chán ghét của Lâm Vị Nhiên.

Tôi lắc mạnh đầu, quyết định vứt chúng ra sau gáy.

Lúc nhìn về phía trước, ở bên kia đường, Lô Cách đang đứng yên, giữa chúng tôi là dòng người tấp nập.

Tôi vui mừng chạy đến, không để ý mặt đất trước mặt Lô Cách đã bị đóng băng nên bị trượt chân, té xuống cạnh chân cậu ấy.

Tôi đau đến mức nhe răng trợn mắt, còn cậu ấy thì cười không tim không phổi, nói: “Đừng hành đại lễ, tớ không có tiền mừng tuổi cho cậu đâu.”

Tôi tức giận trừng cậu ấy một cái, tự đứng dậy nhưng vì mắt cá chân đau quá nên lại bị ngã xuống, may mà có Lô Cách đỡ lấy.

Cậu ấy ngồi xổm xuống đất rồi chạm vào mắt cá chân tôi. Tôi hít vào một hơi vì quá đau.

Cậu ấy nhìn một chút rồi nói: “Thượng Cửu Cửu, chân cậu bị thoái hóa hả?”

Tôi giơ tay định đánh cậu ấy thì thấy cậu ấy đưa lưng về phía mình, nói: “Lên đi, tớ công cậu về.”

Mặt trời vừa lặn, không khí tĩnh lặng hơn đôi chút, tôi tựa vào vai Lô Cách, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Bỗng nhiên nhớ đến nhiều năm về trước, vào mùa hè năm mười tuổi, tôi bị ngã cầu thang ở công viên làm đầu gối chảy máu, Lô Cách không nói gì, chỉ yên lặng công tôi lúc đó đã nước mắt nước mũi đầy mặt.

Khi ấy, Lô Cách bé nhỏ công Thượng Cửu Cửu bé nhỏ, chậm chậm bước qua mùa hè.

Bảy năm trôi qua, mùa hè năm ấy, mùa đông năm này, Lô Cách cao lớn công Thượng Cửu Cửu cao lớn chậm chậm bước qua mùa đông. Thời gian là thứ diệu kỳ.

Tôi vùi đầu vào cơ thể ấm áp của cậu ấy, đáy lòng thầm nói: “Lô Cách, đợi đến mùa xuân, tớ sẽ nói cho cậu biết tớ thích cậu đến nhường nào.”

Nhưng khi mùa xuân đến, năm học lớp 11 kết thúc, tôi vẫn không có can đảm nói ra.

5. Đông Sư - Chương 5

Edit: Sa

Gió thu se lạnh, thổi nhẹ chiếc rèm cửa sổ màu lam. Ngoài cửa sổ là một khoảng trời rực rỡ ánh hoàng hôn.

“Khi lên lớp, cậu thả hồn treo ngược cành cây hả?! Đề này đã được học hồi năm lớp 10 rồi, cậu còn muốn làm sai thêm bao nhiêu lần?” Rốt cuộc Lô Cách cũng nổi điên, vừa gõ đầu tôi vừa gầm thét.

Tôi ôm đầu phản bác: “Tớ là học sinh ban Xã hội, học kém Toán không phải rất bình thường sao? Nếu tớ học tốt môn Toán thì chọn ban Xã hội làm gì?”

“Ồ,” Lô Cách cười mỉa, “Còn nhớ lúc trước điểm môn Văn của cậu đứng thứ 10 từ dưới đếm lên, giờ cậu còn không biết xấu hổ mà hùng hồn tuyên bố cậu học ban Xã hội!”

Tôi ngẩn ra, hỏi: “Sao cậu biết điểm của tớ đứng thứ 10 từ dưới đếm lên?” Vì lúc ấy thành tích của tôi rất tệ nên tôi không dám nói cho Lô Cách biết.

Về mặt của cậu ấy vẫn như bình thường, vừa cúi đầu giải Toán vừa nói: “Lúc ấy giáo viên của cậu mắng cậu ở hành lang, cả khối đều nghe hết.”

Tôi nhớ lại cảnh tượng tuần trước, giáo viên môn Văn giận đến run người cầm bài thi gõ đầu tôi, hoàn toàn quên mất hình tượng mà mắng tôi: “Thượng Cửu Cửu, cô làm thơ hay lắm! ‘Nắm tay nhau nước mắt tuôn rơi/Nước mũi theo dòng chảy thành hàng’? Cô có muốn lau giùm người ta không? Rồi còn bài văn này nữa, bảo cô viết về ước mơ, cô lại viết ‘Ước mơ của tôi là có một con gà nướng’? Sao cô không viết ‘Ước mơ của tôi là có một con heo quay’ luôn đi!”

Tôi rụt đầu, nhỏ giọng giải thích: “Thưa cô, trong cuối bài văn, em đã viết ước con gà nướng biến thành con heo quay...”

Cô giáo: “...”

Chuyện cũ nhớ lại mà run, tôi xấu hổ cúi đầu gục xuống bàn, lắc đầu qua lại, thật là đau thương!

Bỗng một tia điện chớp nhá trong đầu, tôi nghĩ đến một việc, ngẩng đầu nhìn Lô Cách: “Lô Cách, cậu nói xem với tình hình này, tớ có thể sẽ không đậu đại học đúng không?”

Cậu ấy liếc tôi một cái rồi tiếp tục đọc sách, “Ừm, có thể lắm.”

Tôi như mất đi tình yêu và hy vọng vào cuộc sống, lại gục xuống bàn, lắc đầu qua lại: “Đồ đàn! Đồ đàn! Đàn muốn chết!”

Bỗng nhiên Lô Cách gọi tôi: “Cửu Cửu.”

Tôi quay đầu nhìn, “Gì?”

Cậu ấy không ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn vào trang sách, ngón tay vẫn đang chỉ lên đề bài như từ nãy đến giờ, “Cho dù cậu thi rớt đại học hay cứ đàn mãi như vậy cũng không sao.”

“Gì cơ?”

Đầu bút dừng lại trên trang giấy, cậu ấy ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt kiên định khó tả, “Vì tớ rất giỏi, chỉ cần cậu vĩnh viễn đi theo tớ là được, tớ sẽ che chở cho cậu.”

Tôi im bật, nhìn cậu ấy.

“Vì, tớ là trúc mã của cậu.”

Lô Cách khẽ mỉm cười, nụ cười chưa hẳn nghiêng thành, nhưng khiến trái tim nghiêng ngả.

Ngoài kia, khắp nơi lạnh lẽo vì mùa đông bao trùm, những cơn gió chiều thổi phần phật nhưng trái tim tôi bỗng thấy ấm áp lạ kỳ vì một câu nói giản đơn như thế. Trong khoảnh khắc đó, mọi thứ như ấm áp và dịu dàng hẳn lên, tựa như giấc mộng.

Câu nói này, hình ảnh này sẽ mãi khắc sâu vào trí nhớ.

Lô Cách, trúc mã của tôi.

6. Đông Sư - Chương 6

Edit: Sa

Càng gần đến ngày thi tốt nghiệp, không khí càng nặng nề, làm tôi chỉ muốn lên sân thượng hét một trận thật đã. Hằng ngày, tôi chỉ biết cùng một đồng người vui đầu vào sách vở.

Mãi đến khi hiệu trưởng tuyên bố nhà trường tổ chức một cuộc thi đấu bóng rổ giao hữu với trường khác để giải tỏa áp lực, không khí mới bớt căng thẳng, còn tôi như được sống lại.

Mặt trời ngả về tây, tôi ngồi ở yên sau xe đạp, cười thích chí.

“Cách Cách.” Tôi tựa lưng mình vào lưng cậu ấy.

“Gi?”

“Trong trận thi đấu bóng rổ, tớ sẽ đưa nước cho cậu, đưa khăn cho cậu, cổ vũ cho cậu!”

“Ừ.”

“Ừ? Ừ? Chỉ vậy thôi?” Tôi bất mãn nắm cặp sách của cậu ấy lắc qua lắc lại.

Chiếc xe loạng choạng, cậu ấy vội vàng la lên: “Cậu đừng lắc nữa. Được rồi, tớ cảm ơn cậu, hài lòng chưa?”

Tôi đoan trang, dịu dàng cười một tiếng, “Không cần cảm ơn.”

Ngày diễn ra trận đấu, tôi kéo Tề Sam đến sân thể dục từ sớm, chiếm vị trí đẹp nhất, dưới chân đặt cái túi đựng chai nước và khăn.

Ba giờ, tiếng còi vang lên, hai đội lần lượt tiến vào sân, Lô Cách mặc bộ đồ thi đấu màu trắng lập tức rơi vào tầm nhìn của tôi, vẻ mặt của cậu ấy rất bình tĩnh, không có nhiều cảm xúc, như từ trước đến nay.

Nhưng sau đó, bỗng nhiên ánh mắt Lô Cách tràn đầy sự căm ghét, gương mặt lạnh lùng, tôi nhìn theo ánh nhìn của cậu ấy, đó là đối thủ, chẳng có gì khác thường.

Nhưng lúc tôi định dời mắt đi nơi khác thì thấy một cầu thủ mặc áo xanh, là Lâm Vĩ Nhiên.

Cầm tôi như muốn rơi xuống đất, không thể nào tin được, con mọt sách Lâm Vĩ Nhiên chơi bóng rổ ư?

Trận đấu nhanh chóng diễn ra, hai đội ngang tài ngang sức, khó phân thắng bại trong từng động tác. Các cầu thủ áo trắng và các cầu thủ áo xanh lao vào nhau, không ai nhường ai, mỗi pha bóng đều vô cùng kịch tính.

Lô Cách chơi ở vị trí tiền đạo, những pha chuyển bóng và úp rổ vô cùng chính xác và mạnh mẽ. Có vài lần cậu ấy bị đối thủ vây kín nhưng vẫn nhanh chóng qua người, rê bóng, nhảy lên, ném rổ, động tác rất nhanh và trôi chảy khiến đối phương không có cơ hội ngăn cản.

Lúc quả bóng rơi vào rổ, sân thể dục nổ tung trong tiếng hò hét, Tề Sam kích động đến mức nhảy lên, quay đầu nhìn tôi, kinh ngạc nói: “Sao cậu không phấn khích chút nào cả thế?”

Tôi hơi lo lắng.

Trước đây tôi đã nhiều lần xem Lô Cách chơi bóng, tuy cũng chơi rất hay như hôm nay nhưng chưa bao giờ thấy cậu ấy hùng hổ như vậy, như bị cái gì đó kích thích. Hơn nữa, mỗi khi 1 chọi 1 với Lâm Vĩ Nhiên, cả người Lô Cách tỏa ra khí thế bức người.

Khí thế ấy, tôi chỉ mới thấy một lần.

Tóm lại, tôi xem trận đấu này trong sự lo lắng, bồn chồn, trái tim như muốn rút ra ngoài.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc tiếng còi hết giờ vang lên, tôi vội vàng định đi đưa nước, nhưng trong túi chỉ còn lại cái khăn.

Ngẩng đầu, thấy Tề Sam ra vẻ thỏa mãn, trong tay cầm một chai nước đã khai nắp.

Tôi đen mặt, cậu ta mờ mịt nhìn tôi: “Tám Mươi Mốt, không phải cậu mua cho tớ uống à?”

Tôi cố gắng không giết cậu ta, lẳng lặng ra quầy bán hàng bên ngoài sân vận động.

Lúc tôi quay lại thì sân thể dục chỉ còn lác đác vài người, tôi đứng ngoài cổng, thấy Lô Cách đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên, đầu cúi thấp, từng giọt mồ hôi trên tóc rơi xuống đất.

Ánh nắng như ôm trọn lấy cậu ấy, tỏa ra vàng hào quang rực rỡ, một Lô Cách hoàn mỹ của ngày thường, một Lô Cách dịu dàng theo lời Tề Sam, lúc này như hòa lại thành một.

Lô Cách của tôi từng bị những nhánh cây làm trầy xước mặt mũi chỉ để hái mấy quả anh đào cho tôi; Lô Cách của tôi từng chảy mồ hôi đầm đìa vì phải công tôi; Lô Cách của tôi thà bị gãy xương cũng không muốn tôi bị thương; Lô Cách của tôi dưới những cơn gió và nắng ngoài cửa sổ đã tuyên bố sẽ che chở tôi.

Ở nơi nào đó trong trái tim rung động mãnh liệt. Bỗng nhiên tôi muốn nói cho cậu ấy biết bí mật nhiều năm của tôi, cho dù kết quả ra sao. Không biết tại sao tôi có cảm giác nếu tôi không nói, sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Tôi đi về phía cậu ấy, đáy lòng bình thản.

Tôi ngồi xổm trước mặt cậu ấy, mở chai nước rồi đưa cho cậu ấy, nhìn cậu ấy ngửa đầu uống nước.

“Lô Cách.”

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Tôi: “Nếu thời gian có thể quay lại, tớ nhất định không cho cậu biết đến môn trượt patin, như thế tớ sẽ không hết thích cậu, cũng sẽ không gặp Lâm Vị Nhiên, và cũng sẽ không trở nên nhát gan như bây giờ.

Lô Cách chau mày, “Cậu muốn nói gì?”

“Tớ thích cậu.”

Mọi thứ như dừng lại, trong khoảnh khắc này.

Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch, lúc đó mới biết thì ra mình khẩn trương như vậy.

Lô Cách không nói gì hồi lâu, giống như rất hoảng hốt. Tôi thầm suy tính nội dung kịch bản tiếp theo, không biết Lô Cách sẽ cảm động ôm tôi khóc òa hay về mặt chán ghét đẩy tôi ra.

Cái trước? Cái sau? Cái trước? Cái sau?

Trong lúc ruột gan tôi như xoắn lại thì Lô Cách khẽ đặt tay lên đầu tôi, cảm giác ấm áp truyền từ đỉnh đầu về trái tim.

Cậu ấy cười, chưa từng có nụ cười nào rực rỡ hơn thế, “Cửu Cửu, công tớ về, tớ bị trật chân rồi.”

Tôi: “...”

Ánh hoàng hôn chiếu dài từng cái bóng, tựa như kéo dài thời gian, cũng kéo dài luôn cả con đường này.

Tôi công Lô Cách, bước từng bước nặng nề.

Tôi thở hổn hển nói: “Lô Cách, tớ nói cho cậu biết, mặc dù tớ tỏ tình nhưng tớ không ủng hộ yêu sớm, vì thế trước khi tốt nghiệp trung học, tớ sẽ không hẹn hò với cậu đâu.”

Lô Cách nằm trên vai tôi, “Tự kỷ, ai nói sẽ yêu sớm với cậu!”

Tôi bấu môi, đáy lòng ai oán.

Sau một lúc im lặng.

“Cửu Cửu.”

“Gì?”

Cậu ấy xoa đầu tôi, “Sau này, việc cầu hôn cứ để cho tớ.”

Trong khuỷu tay ấm áp của Lô Cách, khóe môi tôi khẽ nhướn lên.

Lô Cách của tớ, trúc mã của tớ, trên đoạn đường đời dài đằng đẵng sau này, ngón áp út ở bàn tay trái của tớ sẽ luôn dành cho cậu.

HẾT!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau-dong-su>